

и мой милостивый господинъ наградили сж вы заради това.

Дѣцата на тъмничара стояха зачуденни въ едно кюше. Ружица отиде при тѣхъ, и имъ проговори съ обичната любезность, споредъ както и напредъ, и тѣй ся дѣцата малко освободиха.

Малката Анна каза: »Ты си сега хубаво на-кичена Ружице; сичко е хубаво и ново на тебѣ, а най повѣче твоего лице.«

А малкыжтъ Дима проговори: »Туй не е погрѣшка! мене бы твърдѣ поволно было; само когато бы Ружица за всякоги при насъ останала! Защото като неж добра никоги нѣма да намѣриме.

Рушимиръ и сичкытъ други смѣяли сж ся, а Ружица запита дѣцата: »Гдѣ е майка вы? Малката Анна каза: »Тя сега бѣше тука.«

»Да, каза малкыжтъ Дима; когато е чула да вые дождате отъ единѣ врата, тя побѣгна отъ другытъ, като да ѝ гони нѣкой.« Ружица отиде въ готварницата и доведе ѝ вътрѣ.

Сиромашката жена осрамотила ся, когато е видѣла, Милорада, Ружица, Рушмира и господжа-та Елена, хубаво облечени въ нейната стаж. »Ахъ, каза тя, да съмъ азъ знаела отъ каква фамилия е Ружица, то бы азъ въистина инакъ съ неж постѣпала.«

Господжа Елена каза: »Моя добра капуджи-нице! Най послѣдний човѣкъ има начело отъ Бога; а то е най високо племе, съ което неможе никой да ся сравнѣй. Най сиромашкыжтъ човѣкъ,